

— Asta-mi mai lipsea acum. O deconspiratoare. Poftim, să stăm de vorbă atunci!

Misha făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă ce-i era dat să vadă. Își frecă ochisorii cu ambele mâini, însă nimic nu se schimbă. De sub maldărul de vechituri, scuturându-și umerii de praf, ieși un vulpoi cocoșat, care purta o vestă verde cu carouri mari și un fular imens în jurul gâtului, o pereche de ochelari rotunzi caraghioși și niște pantofi de step portocalii, de tot râsul. Vulpoiul nu era mai înalt decât teancul de cărți cu pricina și avea o pereche de mustăți lungi, încărunțite, care se mișcau cercetător în jurul unui botic lung și roșcat.

Misha nu știa ce să spună. Oare visa?

— Nu visezi, nu, nu, spuse vulpoiul de parcă i-ar fi citit gândurile. Deși, continuă el ca pentru sine, poate era mai ușor să te las să crezi că totul e doar în mintea ta. Ah, halal, Samuel, ai ajuns să sperii copiii!

Samuel, căci acesta era numele vulpoiului, reveni către Misha, vorbindu-i cu un ton mai blând de data asta, și oftă prelung.

— Nu cred că dumneata mă cunoști.

Scoase o batistă albastră din buzunarul de la piept al vestei, își frecă lăbuța, după care o întinse către Misha.

— Sunt Samuel, paznicul poveștilor.

— Paznicul poveștilor, îngână Misha, pe care ciudata întâmplare o făcuse atât de curioasă, încât uitase de frică. Paznicul Poveștilor? Cum adică? îndrăzni ea să întrebe.

— Nu te-ai întrebat niciodată ce se întâmplă cu poveștile după ce crești? Când le uiți, sau când ți le amintești numai pe jumătate și le schimbi finalul? Doar nu crezi că dispar, pur și simplu.

Misha tăcu. Ba bine că nu, gândul ăsta o măcina de mai mult timp decât și-ar fi imaginat vulpoiul.

— Ei bine, nu dispar. Ajung într-un loc anume, unde noi, paznicii poveștilor, avem grijă să rămână în siguranță până când vor fi regăsite și povestite din nou. Doar că, vezi tu, se întâmplă uneori ceva bizar. Poveștile care nu mai sunt dorite, cumva, se duc.

— Unde să se ducă? tresări Misha.

— Păi, aici e toată problema. Nu știu.

— Cum să nu știi?

